

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Udvidelse til de sønderjydske Landsdele af Lovgivningen om Fæstevirksomhedens Ordning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3089).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Jefsen Christensen: Efter at jeg har sat mig ind i den danske Lovgivnings Bestemmelser om Fæstevirksomheden, nærer jeg ingen som helst Betænkeligheder ved, at det foreliggende Lovforslag vedtages. Jeg skal derfor indskrænke mig til ganske kort at anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Carl F. Madsen: Loven om Fæstevirksomhedens Ordning er jo af gammel Dato. Den er gennemført 1891 og er undergaaet enkelte Ændringer i 1894. Loven bestemmer blandt andet, at Reglerne for Fæstevirksomheden og Betalingen derfor fastsættes af vedkommende Kommunalbestyrelse og godkendes af Justitsministeren. I Henhold til denne Lov er der i København oprettet 8 Fæstekontorer, og Betalingen er i Henhold til Loven fastsat af Kommunalbestyrelsen. Den blev efter Anmodning af Fæstekontorindehaverne forhøjet i Efteraaret 1919, og det blev da bestemt, at for Indskrivning i Protokollen er Taksten 75 Ø.; for at skaffe en Husbond et Tyende eller Tyendet en Tjeneste betales af den betingede Pengeløn, beregnet for 1/2 Aar, uanset om Tyendeforholdet stiftes for kortere Tid, 2 Ø. for hver Krone, dog at Betalingen i intet Tilfælde overstiger 4 Kr. For Personer, som ingen Pengeløn erholder, er Taksten 1 Kr.; for at skaffe en Person Dag- eller andet bestemt Arbejde eller for at skaffe Folk til saadant Arbejde er Taksten 25 Ø.; for Udfærdigelse af skriftlig Overenskomst mellem Parterne, naar saadan forlanges, betales 25 Ø., for Udskrift af Fæsteprotokollen angaaende det mellem Parterne foregaaede, for saa vidt Udskrift ikke begæres af det offentlige, er Taksten 50 Ø. Man vil altsaa se, at det i de enkelte Tilfælde dog er et Beløb, som de, der søger og faar Tjeneste gennem disse Fæstekontorer, skal af med. Københavns Borgerrepræsentation, som lod nedsætte et Udvalg til at undersøge hele dette Spørgsmaal, vedtog da ogsaa, at man maatte søge at komme af med Fæstekontorerne derved, at de successivt blev inddraget. Man gjorde

det bl. a. under Henvisning til det urimelige i, at en Arbejder, Mand eller Kvinde, som søger Arbejde gennem disse Kontorer, skal erlægge et saadant Beløb af den Løn, han skal have hos sin Husbond, men ogsaa fordi der jo er oprettet offentlige Arbejdsanvisningskontorer, hvortil Københavns Kommune yder et meget stort Bidrag, og hvortil ogsaa Staten yder sit Bidrag. Man mente, at det vilde være mere naturligt, efter at vi nu har faaet oprettet de kommunale Arbejdsanvisningskontorer, som findes over hele Landet, i næsten alle Byer, at disse Kontorer da optog den Gerning, som Fæstekontorerne nu har, saaledes at der fra disse Kontorer ogsaa gratis kunde anvises Arbejde for dem, der søgte huslig Assistance, eller som søgte Plads som Tjenestetyende, i Lighed med hvad der er Tilfældet for Arbejdere, som gennem de nævnte Kontorer søger Arbejde ved andre Erhverv.

Det var disse Grunde, som var bestemmende for Borgerrepræsentationen til at beslutte, at man skulde søge at inddrage de Fæstekontorer, vi har her i København. Men jeg vil endvidere gerne tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Beslutning, der er vedtaget af Arbejdskonferencen i Washington i 1919, og hvori man henstiller, at ethvert Medlem af den internationale Arbejdsorganisation drager Omsorg for, at der udstedes Forbud mod Oprettelse af Arbejdsanvisningskontorer, der mod Betaling eller for Vindings Skyld driver Arbejdsanvisning; man føjer til, at hvor saadanne Kontorer bestaar, henstilles det, at disse kun erholder Ret til at drive saadan Virksomhed under Regeringskontrol, og at der træffes Forholdsregler til deres Afskaffelse saa snart som muligt. Jeg tillægger den Konferenc, som blev afholdt i Washington, og ligeledes de andre Konferencer og de Beslutninger, disse Konferencer har taget, en alvorlig Betydning, og naar man har besluttet derovre at henstille til de forskellige Lande, som har sluttet sig til Folkenes Forbund, at gøre det, som jeg her har nævnt, saa forekommer det mig urigtigt, at man nu i Stedet for at ændre hele det forældede System, vi har her med Fæstekontorer, vil overføre det til de sønderjydske Landsdele. Jeg maa derfor paa den socialdemokratiske Gruppens Vegne erklære, at vi ikke vil kunne tiltræde, at Lovgivningen om Fæstevirksomhed sættes i Kraft i de sønderjydske Landsdele. Vi henstiller derimod, at man i Forbindelse med de kommunale Arbejdsanvisningskontorer, som ogsaa findes i Byerne i Sønderjylland, opretter Afdelinger for Tyendeanvisning.